

Sygn. akt I NKRS 147/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stefańska (przewodniczący)

SSN Paweł Czubik (sprawozdawca)

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z odwołania T. P.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z 27 lipca 2021 r.
w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na
stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w [...], ogłoszonym
w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 1037,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 2 lutego 2022 r.,

**uchyla zaskarżoną uchwałę i przekazuje sprawę Krajowej
Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania**

UZASADNIENIE

Uchwałą nr (...)/2021 z dnia 27 lipca 2021 r. Krajowa Rada Sądownictwa na
podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie
Sądownictwa (Dz.U. 2021, poz. 269, dalej: ustawa o KRS), nie przedstawiła
Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie T.P. do pełnienia

urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 1037.

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że na jedno wolne stanowisko sędziego zgłosiła się T.P. – sędzia Sądu Okręgowego w B. Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa przyjął stanowisko o nierekomendowaniu Radzie kandydatury jedynej uczestniczki postępowania konkursowego. Wniosek taki, w ocenie zespołu, był w pełni uzasadniony przebiegiem wysłuchania kandydatki na posiedzeniu zespołu oraz powziętymi przez członków zespołu wątpliwościami w zakresie sposobu stosowania przez kandydatkę dyrektyw wymiaru kary. W ocenie zespołu, sposób, w jaki rozumie ona i stosuje przepisy w tym zakresie rażąco odbiega od reguł sprawiedliwości, przyjętych w powszechnym rozumieniu. W odczuciu zespołu kandydatka nie stosuje, w swoim orzecznictwie zasady indywidualizacji oceny czynu, sprawcy oraz wymiaru kary.

Dalej w uzasadnieniu wskazano, że podejmując uchwałę Rada wzięła pod uwagę, iż kandydatka spełnia wymagania ustawowe, określone w art. 64 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2020, poz. 2072). Ponadto dokonując oceny kandydatki, Rada kierowała się także kryteriami, wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, w tym: oceną kwalifikacyjną, doświadczeniem zawodowym kandydatki, opiniami przełożonych, a także uzyskanym poparciem środowiska sędziowskiego. Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy Krajowa Rada Sądownictwa podzieliła stanowisko zespołu członków i uznała, że Prezydentowi RP nie zostanie przedstawiony wniosek o powołanie T.P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...)

Dokonując charakterystyki kandydatury, wskazano, iż T.P. urodziła się w 1973 r. w J. W 1998 r. ukończyła wyższe studia prawnicze z oceną bardzo dobrą. Po odbyciu aplikacji sądowej, w kwietniu 2001 r. złożyła egzamin sędziowski z wynikiem bardzo dobrym. Z dniem 6 sierpnia 2001 r. została mianowana asesorem sądowym. Postanowieniem Prezydenta RP z dnia 4 grudnia 2003 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego. Od czerwca 2010 r. była delegowana do pełnienia obowiązków sędziego w sądzie okręgowym. Postanowieniem Prezydenta RP z dnia 22 listopada 2010 r. została

powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego. Orzeka w (...) Wydziale Karnym. W 2014 r. ukończyła studia podyplomowe w zakresie problematyki zapobiegania i zwalczania przestępczości gospodarczej i skarbowej. Od kwietnia 2019 r., na podstawie delegacji udzielanych przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...), jeden raz w miesiącu orzeka w (...) Wydziale Karnym Sądu Apelacyjnego w (...). Kandydatka podnosi kwalifikacje przez uczestnictwo w szkoleniach.

W ocenie kwalifikacji kandydatki stwierdzono, że jest ona dobrze przygotowana do wykonywania pracy na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego. Posiada zarówno duży zasób wiedzy merytorycznej, jak i doświadczenia zawodowego. Warsztat pracy sędziego i metodykę pracy opanowała na dobrym poziomie, w wypełnianiu obowiązków sędziego wykazuje duże zaangażowanie i staranność. Systematycznie podnosi swoją wiedzę i doskonali się zawodowo. Cechuje ją sumienność, rzetelność i pracowitość. Zgromadzone opinie służbowe charakteryzują ją pozytywnie. Osiągane przez nią wyniki merytoryczne, ustalone na podstawie przeprowadzanej kontroli odwoławczej wydawanych orzeczeń, świadczą o dobrym poziomie stabilności orzecznictwa. Uzasadnienia wydawanych orzeczeń w sposób logiczny i przekonujący argumentują podejmowane decyzje, orzeczenia redagowane są prawidłowo. Dorobek zawodowy i doświadczenie życiowe w pełni uprawniają opiniowaną do ubiegania się o stanowisko sędziego sądu apelacyjnego i uzasadniają przekonanie, że powierzone obowiązki będzie wykonywała starannie i rzetelnie.

Rada wskazała, że przy podejmowaniu decyzji kierowała się oceną kwalifikacyjną oraz doświadczeniem zawodowym kandydatki. Krajowa Rada Sądownictwa podejmując decyzję uwzględniła także opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...), które 7 głosami „za”, z mocą poparcia 35/54, przy braku głosów „przeciw” i 2 głosach „wstrzymujących się” pozytywnie zaopiniowało T.P. W ocenie KRS kandydatka posiada doświadczenie orzecznicze, zdobyte w trakcie pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego, sędziego sądu rejonowego, sędziego sądu okręgowego oraz podczas orzekania w ramach delegacji w Sądzie Apelacyjnym w (...). Kwalifikacje kandydatki – podnoszone przez ukończenie studiów podyplomowych oraz uczestnictwo w szkoleniach – zostały pozytywnie

ocenione w sporządzonej w ramach niniejszej procedury konkursowej ocenie kwalifikacji. Rada nie zakwestionowała spełnienia przez kandydatkę formalnych kryteriów wyboru dla osób ubiegających się o stanowisko sędziego sądu apelacyjnego, jednakże zauważyła, że sędzia powinien cechować się poczuciem sprawiedliwości, tymczasem wątpliwości Rady budzi sposób stosowania przez T.P. dyrektyw wymiaru kary. Zdaniem KRS sposób, w jaki rozumie ona i stosuje przepisy w tym zakresie rażąco odbiega od reguł sprawiedliwości, przyjętych w powszechnym rozumieniu. W ocenie Rady kandydatka nie stosuje w swoim orzecznictwie zasady indywidualizacji oceny czynu, sprawcy oraz wymiaru kary, a z jej wypowiedzi wynika, iż wyżej niż poczucie sprawiedliwości ofiary (a także ogólne ludzkie poczucie sprawiedliwości) stawia cele wychowawcze sprawców. Konkludując Rada wskazała, że o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP kandydatury T.P. zadecydował sposób stosowania przez nią dyrektyw wymiaru kary. Sposób, w jaki rozumie ona i stosuje przepisy w tym zakresie – zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa – rażąco odbiega od reguł sprawiedliwości, przyjętych w powszechnym rozumieniu. W ocenie Rady kandydatka nie stosuje w swoim orzecznictwie zasady indywidualizacji oceny czynu, sprawcy oraz wymiaru kary.

W trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 27 lipca 2021 r. na T.P. oddano 7 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 8 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 15 osób), w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

W odwołaniu od uchwały KRS nr (...)/2021 z dnia 27 lipca 2021 r., datowanym na dzień 3 października 2021 r., T.P. zaskarżyła uchwałę w całości. Zaskarżonej uchwale odwołująca się zarzuciła naruszenie przepisów postępowania:

1. art. 33 ust. 1 ustawy o KRS – poprzez niewyjaśnienie istoty sprawy, wskutek czego skarżoną uchwałę podjęto bez wszechstronnego rozważenia okoliczności wynikających z wszystkich zebranych w sprawie dokumentów, kierując się jedynie wybranymi fragmentami wyjaśnień złożonych przez odwołującą w czasie przeprowadzonego w dniu 26 lipca 2021 r. wysłuchania przez zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa, które zostały niewłaściwie i stronniczo zinterpretowane, bez rozważenia okoliczności wynikających z oceny kwalifikacji sporządzonej przez sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) w stanie spoczynku B.B., opinii przełożonych, a także wyników głosowania Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...), co oznacza, że Rada podejmując uchwałę nie kierowała się przesłankami określonymi w ustawie;

2. art. 42 ust. 1 ustawy o KRS – poprzez nienależyte uzasadnienie zaskarżonej uchwały i wyjaśnienie motywów, jakie legły u jej podstaw, a w szczególności przez niewskazanie przyczyn,

dla których Krajowa Rada Sądownictwa nie podzieliła wniosków przedstawionych przez sędzię Sądu Apelacyjnego w (...) w stanie spoczynku B.B. w ocenie kwalifikacyjnej co do tego, że dorobek zawodowy odwołującej oraz doświadczenie życiowe w pełni uprawniają ją do ubiegania się o stanowisko sędziego sądu apelacyjnego i uzasadniają przekonanie, że powierzone obowiązki będzie wykonywała starannie oraz rzetelnie, jak również nie wzięła pod uwagę pozytywnych opinii przełożonych oraz poparcia udzielonego jej przez środowisko sędziowskie, to jest Kolegium Sądu Apelacyjnego;

które to uchybienia w ocenie odwołującej się niewątpliwie mają istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem sfera motywacyjna uchwały w zakresie, w jakim dyskwalifikuje kandydaturę odwołującej, nie została w istocie ujawniona, a zatem uniemożliwia to weryfikację uchwały pod względem jej zgodności z prawem, a w konsekwencji i kontrolę sądową.

W oparciu o tak skonstruowane zarzuty odwołująca się wniosła o uchylenie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 27 lipca 2021 r. nr (...)/2021 w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie T.P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), obwieszczonym w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 1037, w całości.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 27 października 2021 r. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o jego oddalenie w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Z przytoczonego przepisu wynika prawo zaskarżania uchwał Rady podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w sprawach wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS, tj. o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych oraz na stanowiskach asesorów sądowych w sądach administracyjnych. Stosownie do art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał

Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, z wyłączeniem stosowania przepisu art. 87¹ k.p.c., ustanawiającym przymus adwokacko-radcowski w występowaniu przed Sądem Najwyższym. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej implikuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozagę tylko nieważność postępowania. W świetle art. 44 ust. 1 ustawy o KRS, kognicja Sądu Najwyższego w sprawach z odwołań od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa dotyczących obsady stanowisk sędziowskich obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem.

T.P. podstawą swojego odwołania uczyniła przepisy art. 33 ust. 1 i art. 42 ust. 1 ustawy o KRS. Zdaniem odwołującej się Krajowa Rada Sądownictwa nie rozpatrzyła sprawy wszechstronnie, jak również wadliwie sporządziła uzasadnienie zaskarżonej uchwały.

Przepis art. 33 ust. 1 ustawy o KRS zobowiązuje Radę, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (wyroki Sądu Najwyższego z: 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; 22 maja 2012 r., III KRS 14/1; 15 lutego 2019 r., I NO 14/19; 2 czerwca 2020 r., I NO 192/19).

Zdaniem Sądu Najwyższego treść zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nie pozwala na uznanie, że Rada oceniając kandydaturę T.P. spełniła wymóg wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Krajowa Rada Sądownictwa w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wskazała, że przy podejmowaniu decyzji kierowała się oceną kwalifikacyjną oraz doświadczeniem zawodowym kandydatki, jak również podejmując decyzję uwzględniła opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) KRS nie zakwestionowała spełnienia przez kandydatkę formalnych kryteriów wyboru dla osób ubiegających się o stanowisko sędziego sądu apelacyjnego. Jednakże Rada wskazała, że o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP kandydatury odwołującej się zadecydował sposób stosowania przez nią dyrektyw wymiaru kary. Sposób, w jaki rozumie ona i stosuje przepisy w tym zakresie rażąco odbiegać ma od reguł sprawiedliwości, przyjętych w powszechnym rozumieniu. W ocenie Rady kandydatka nie stosuje w swoim orzecznictwie zasady indywidualizacji oceny czynu, sprawcy oraz wymiaru kary.

W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego, nie ulega wątpliwości, iż ocena przydatności kandydata należy do Rady, a jeżeli została dokonana przy pomocy właściwych kryteriów i nie doszło do naruszenia przepisów postępowania mogących mieć wpływ na jego wynik, Sąd Najwyższy jedynie sprawdza, czy przy użyciu tych kryteriów Rada nie przekroczyła granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12).

Trafnie skarżąca zarzuca Radzie naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o KRS. Podstawę zdyskwalifikowania przez KRS kandydatury T.P. stanowiły zasłyszane przez jednego z członków zespołu KRS doniesienia medialne dotyczące osądzonej przez kandydatkę sprawy i niepoprawne wnioski wyciągnięte przez zespół oraz podzielone przez Radę na podstawie wyjaśnień odwołującej się.

W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wskazano, że ocena kandydatki dokonana została na podstawie dołączonych do akt postępowania konkursowego dokumentów. Zauważyć jednakże należy, że w przedmiotowym postępowaniu poza „zasłyszanymi” przez jednego z członków zespołu bliżej nieokreślonymi doniesieniami mediów – czego nie sposób uznać za dokumenty, na które Rada się powołuje, jak również okoliczności znane Sądowi z urzędu z uwagi na ich szczątkowość i ogólność, nie zgromadzono jakiegokolwiek materiału dotyczącego sprawy z „doniesień medialnych”, w szczególności świadczącego i uprawniającego do wniosku, o rażącym odbieganiu przez niewybraną kandydatkę od reguł

sprawiedliwości, przyjętych w powszechnym rozumowaniu stosując dyrektywy wymiaru kary. Nie wiadomo też dlaczego Rada, na podstawie jednej sprawy, wbrew odmiennej opinii kwalifikacyjnej sporządzonej na podstawie analizy szeregu konkretnych akt spraw prowadzonych przez T.P., stwierdziła, że kandydatka nie stosuje w swoim orzecznictwie zasady indywidualizacji oceny czynu, sprawcy oraz wymiaru kary.

Zasady wymiaru kary sprecyzowane zostały w rozdziale VI ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz.U. 2021, poz. 2345; dalej: k.k.). Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego. Wymierzając karę sąd bierze także pod uwagę pozytywne wyniki przeprowadzonej mediacji pomiędzy pokrzywdzonym a sprawcą albo ugodę pomiędzy nimi osiągniętą w postępowaniu przed sądem lub prokuratorem (art. 53 § 1-3 k.k.). Wymierzając karę nieletniemu albo młodocianemu, sąd kieruje się przede wszystkim tym, aby sprawcę wychować. Wobec sprawcy, który w czasie popełnienia przestępstwa nie ukończył 18 lat, nie orzeka się kary dożywotniego pozbawienia wolności (art. 54 § 1-2 k.k.). Okoliczności wpływające na wymiar kary uwzględnia się tylko co do osoby, której dotyczą (art. 55 k.k.).

Z wypowiedzi odwołującej się dotyczącej prowadzonej przez nią sprawy cieszącej się zainteresowaniem zespołu oraz Rady, na podstawie której zespół i Rada oceniły, że T.P. w sposób niewłaściwy stosuje dyrektywy wymiaru kary, nie

rozumie i stosuje przepisy w tym zakresie w sposób rażąco odbiegający od reguł sprawiedliwości, przyjętych w powszechnym rozumieniu, nie stosuje w swoim orzecznictwie zasady indywidualizacji oceny czynu, sprawcy oraz wymiaru kary, dowiadujemy się, że odwołująca się, wraz z pozostałymi członkami składu orzekającego, wymierzając karę w tej sprawie, brała pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, stanowisko oskarżyciela publicznego, tymczasowe aresztowanie sprawców, czyn, stopień społecznej szkodliwości, działanie sprawców, sposób popełnienia przestępstwa, okoliczności popełnienia przestępstwa (przemoc, uszkodzenie ciała, konsekwencje dla pokrzywdzonej), tło zdarzenia, motywację, sposób życia sprawców przed i po popełnieniu przestępstwa, sposób zachowania pokrzywdzonej, stopień zawinienia. W ocenie Sądu Najwyższego nie ulega wątpliwości, że odpowiedź udzielona przez odwołującą się i stosowane przez nią dyrektywy wymiaru kary stanowią odzwierciedlenie kryteriów ustawowych, a wnioski wysnute przez zespół członków i Radę nie znajdują oparcia w materiale dowodowym i zasługują na miano dowolnych. Wbrew twierdzeniom Rady, z żadnego fragmentu wypowiedzi odwołującej się nie wynika, aby stawiała ona wyżej niż poczucie sprawiedliwości ofiary, a także ogólne ludzkie poczucie sprawiedliwości – cele wychowawcze sprawców. Ocena taka nie jest oparta na jakimkolwiek materiale, jest dowolna i krzywdząca, jak również wskazuje na brak doświadczenia oceniających w zakresie zasad wymiaru kary. *Prima facie* z wypowiedzi kandydatki wynika, iż w sprawie przytoczonej przez zespół, wymiar kary był wynikiem decyzji kolegialnej, a nie tylko kandydatki, odpowiadał okoliczności sprawy, zaś zmiana orzeczenia wydanego przez sąd, w którego składzie zasiadała kandydatka, przez sąd apelacyjny i Sąd Najwyższy wywołana była nowymi okolicznościami. Nie ulega też wątpliwości znaczny stopień skomplikowania sprawy, skoro wypowiadały się w niej sądy okręgowy i apelacyjny, a nawet Sąd Najwyższy. Tym bardziej za dowolną należy uznać ocenę zespołu i Rady, nieopartą na analizie akt, lecz doniesieniach medialnych, a także oderwaną od wyjaśnień kandydatki.

Rada, gdyby chciała zasadnie zarzucić kandydatce niewybranej okoliczności, które wyeksponowała jako przyczyny nieprzedstawienia kandydatury T.P. Prezydentowi RP, powinna wykazać choć minimalną inicjatywę w celu

pozyskania wiarygodnych materiałów, a nie opierać się na niesprecyzowanych doniesieniach medialnych. Odmienne zaś postępowanie zespołu i Rady jakie miało miejsce w niniejszej sprawie świadczy o braku wszechstronnego rozpoznania sprawy. Nie sposób też nie odnieść wrażenia, iż w przedmiotowym postępowaniu konkursowym, z nieznanых pobudek poszukiwano przyczyny, która podważyłaby pozytywną ocenę kwalifikacyjną, pozytywne oceny przełożonych, bardzo dobre wyniki orzecznicze, sprawność postępowań, przygotowanie merytoryczne, w zasadzie nienaganny przebieg służby sędziowskiej oraz inne przemawiające za kandydatką okoliczności sprawy, skutkując rozstrzygnięciem jakie zapadło w zaskarżonej uchwale. Rada dokonując oceny powinna opierać się na dokumentach, sprawdzonych informacjach (a nie doniesieniach medialnych), pogłębić i wyjaśnić odkryty problem oraz dokonać oceny kandydatury w sposób obiektywny, bezstronny i pełny.

Rada w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały popada również w swoistą sprzeczność. Podczas gdy KRS wskazuje, że przy wyborze kierowała się oceną kwalifikacyjną oraz doświadczeniem zawodowym kandydatki, jak również podejmując decyzję uwzględniła opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...), co powinno skutkować wyborem kandydatki do przedstawienia kandydatki Prezydentowi RP na wyższe stanowisko sędziowskie, za chwilę wskazuje sprzeczną z treścią ww. opinii, niepopartą żadnymi materiałami, okolicznościami sprawy, czy faktami, swoją ocenę, wskazującą, że T.P. w sposób niewłaściwy stosuje dyrektywy wymiaru kary, nie rozumie i stosuje przepisy w tym zakresie w sposób rażąco odbiegający od reguł sprawiedliwości przyjętych w powszechnym rozumieniu, nie stosuje w swoim orzecznictwie zasady indywidualizacji oceny czynu, sprawcy oraz wymiaru kary, a więc, że odwołująca się nie posiada cech jakie powinien mieć sędzia, co wymagałoby w zasadzie usunięcia jej z zawodu. Ostatecznie Rada w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały nie wskazała, biorąc pod uwagę pozytywną ocenę kwalifikacyjną, opinie przełożonych i kolegium, dlaczego prymat przyznała przyjętemu przez siebie kryterium, zupełnie oderwanemu od rzeczywistości, okoliczności sprawy, ocenionemu w sposób dowolny i arbitralny.

Chociaż art. 42 ust. 1 ustawy z 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa nie określa wprost wymaganej treści uzasadnienia uchwał nominacyjnych KRS,

to jednak nie powinno ulegać wątpliwości, że ustawodawca nie przyzwala przez to Radzie na arbitralność. Swoboda wyboru kandydatów, którzy zostaną przedstawieni Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest nieograniczona, a wyboru kandydatów nie można odrywać od ustawowych przesłanek czy zgromadzonej w sprawie dokumentacji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2021 r., I NKRS 49/21). Celem uzasadnienia jest wykazanie, że uchwała została podjęta po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13). W przedmiotowej sprawie, uzasadnienie zaskarżonej uchwały z wyżej opisanych przyczyn i poczynionych rozważań dotyczących naruszenia art. 33 ust. 1 ustawy o KRS, nie spełnia powyższych kryteriów.

W powyższych okolicznościach za uzasadniony uznać należało zarzut naruszenia przez Radę art. 33 ust. 1 ustawy o KRS i art. 42 ust. 1 ustawy o KRS i z tego względu uchylić zaskarżoną uchwałę.

Z tych wszystkich względów, Sąd Najwyższy przyjmując za podstawę art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS uchylił zaskarżoną uchwałę i przekazał Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Zdanie odrębne od wyroku złożył SSN Paweł Czubik.